

συγγενείς μου να λυγίσω. Πιστεύω ότι ο άνθρωπος είναι το μεγαλύτερο και το πιο άγριο θηρίο πάνω στη Γη και γι' αυτό μπορεί να αντέξει παρόμοιες καταστάσεις. Εκτός από τους δικούς μου ανθρώπους, όλοι εκεί πάνω στην Αρτέμιδα έφυγαν άδικα και με τον πλέον τραγικό τρόπο. Δεν υπάρχουν λόγια να περιγράψω τα όσα νιώθω μετά από αυτό το κακό που με βρήκε. Ομως δεν λυγίζω. Το παλεύω... Αδυνατώ να πιστέψω τι μου έχει συμβεί...

Αυτό που με κρατάει όρθιο στα πόδια μου ακόμα, είναι η θέληση και η υποχρέωση που έχω στους δικούς μου ανθρώπους να δω να τιμωρούνται και να λογοδοτούν στη Δικαιοσύνη οι υπεύθυνοι αυτής της τραγωδίας.

Το ελπίζω να γίνει αυτό, διότι από προηγούμενες καταστάσεις και ανάλογα περιστατικά έχουμε δει ότι σε αυτή τη χώρα κανείς δεν τιμωρείται και δεν πάει φυλακή, όσο κακό και αν έχει διαπράξει...

Ομως πιστεύω στη Δικαιοσύνη και στους έντιμους δικαστές μας. Δεν είναι όλοι οι άνθρωποι διεφθαρμένοι. Πιστεύω ότι θα αποδοθεί δικαιοσύνη».

Μοιάζει απίστευτο, αλλά ένα χρόνο μετά τα τραγικά γεγονότα που του μετέτρεψαν τη ζωή σε εφιάλτη ο Γιώργος Παρασκευόπουλος, ο τραγικός αυτός πατέρας είναι εγκαταλελειμμένος από όλους εκείνους που τόσους μήνες με υποκρισία δηλώνουν ότι δήθεν ενδιαφέρονται για τις τύχες εκείνων που έζησαν τη φρίκη της φωτιάς στην Ηλεία.

«Μόνο οι φίλοι μου και οι συγγενείς μου στάθηκαν στο πλευρό μου και μου έδωσαν και μου δίνουν δύναμη και κουράγιο, όσο μπορούν».

Όλοι οι άλλοι, και φυσικά και η Πολιτεία, είναι τελείως απόντες...

Ο δήμος, η νομαρχία, οι αρμόδιοι... Όλοι τους... Ούτε ένα γεια δεν μου έχουν πει ποτέ τόσο καιρό τώρα. Κανείς ποτέ δεν μπήκε στον κόπο να πάρει έστω ένα τυπικό τηλέφωνο να εκφράσει τη συμπαράστασή του.

Δεν ήταν κάτι που με εξέπληξε... Την περίμενα αυτή την αντίδραση γιατί οι άνθρωποι πια δεν σκέφτονται συναισθηματικά. Η ζωή μας έχει γίνει ο θάνατός σου η ζωή μου... Κανείς τους δεν καταλαβαίνει από πόνο. Κανείς τους δεν καταλαβαίνει τίποτα. Δυστυχώς.

Με πήρε πριν από ένα μήνα ο γενικός γραμματέας της Περιφέρειας Δυτικής Ελλάδος και ζήτησε να συναντηθεί μαζί μου, αλλά δεν δέχτηκα. Δεν θέλω να τον συναντήσω. Διότι τι έχει να μου πει ο κύριος αυτός μετά από ένα χρόνο... Εντάξει, είμαστε εδώ και σε συμπόνομα;».

Ο Γιώργος Παρασκευόπουλος αναπολώντας τα τραγικά γεγονότα που του σημάδεψαν για πάντα τη ζωή εξηγεί στην «Ε» ότι, αν είχε τη δυνατότητα να γυρίσει πίσω στον χρόνο, θα έκανε πολλά για το χωριό και για τους ανθρώπους του.

«Θα γύριζα πίσω στο χωριό, στην Αρτέμιδα και θα ασχολιόμουν μαζί με τους άλλους κατοίκους για την προστασία και την ενημέρωση των πολιτών».

Θυμάμαι όλοι μας τότε ήμασταν ανενήμερωτοι στα πάντα. Οι φλόγες πλησίαζαν από παντού στο χωριό και κανείς δεν ήρθε τυπικά να μας πει τι να κάνουμε και πού να πάμε.

Ο τόπος εκεί επίσης ήταν παρατημένος. Δεν είχε

γίνει καμιά ενέργεια για την πρόληψη ενός τέτοιου κακού. Ούτε αντιπυρικές ζώνες προστασίας υπήρχαν ούτε τίποτα. Αν ο κόσμος ήταν ενήμερωμένος, δεν θα είχαμε κανένα θύμα. Η Αρτέμιδα έχει 2.500 τ.μ. τοιμένο γύρω γύρω στην πλατεία και κρουνο με νερό με φυσική ροή. Αν ο κόσμος καθόταν εκεί, δεν θα πάθαινε τίποτα. Ομως ο κόσμος, ανενήμερωτος και πάνω στον πανικό του, έφυγε για καλύτερα και βρήκε τον θάνατο μέσα στις φλόγες.

Από τις 2 περίπου που ξεκίνησε η φωτιά μέχρι τις 4 κανείς δεν ήρθε να ενημερώσει ή να μας δώσει οδηγίες.

Δεν περίμενα ποτέ ότι θα συνέβαινε κάτι τόσο κακό. Στην οικογένειά μου είπα όταν έφυγαν, να πάνε στη Ζαχάρω και να με πάρουν τηλέφωνο, με το σκεπτικό ότι κινδύνευα εγώ που έμεινα πίσω και όχι εκείνοι που έφυγαν από το χωριό. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι μέσα στους ελαιώνες θα συνέβαινε αυτό το κακό. Αν είχα την παραμικρή υποψία ότι κάτι θα συνέβαινε, θα είχα πάει μαζί τους και πιθανόν να είχα λειτουργήσει εντελώς διαφορετικά. Οι υπεύθυνοι δεν έκαναν τίποτα ποτέ για την περιοχή. Ούτε ο δήμος, ούτε η Πυροσβεστική, ούτε η Αστυνομία. Ο ρόλος τους ήταν να βοηθήσουν τον κόσμο.

Εκείνες τις τραγικές στιγμές κανείς δεν ήρθε να μας πει κάτι για τους δικούς μας ανθρώπους που είχαν χαθεί μέσα στις φλόγες. Τους πρώτους νεκρούς τους βρήκα εγώ μαζί με τον ξάδερφό μου το απόγευμα. Και το πρωί βρήκαμε τους δικούς μας. Ψάχναμε όλη τη νύχτα γι' αυτούς...

Στη συνέχεια η Τοπική Αυτοδιοίκηση, ο Δήμος Ζαχάρω δεν έδειξε κανένα σεβασμό στους νεκρούς μας. Κάποιοι προσπάθησαν και προσπαθούν να δημιουργήσουν εντυπώσεις μέσα από τον δικό μας τον πόνο. Κρατιόμαστε με τα δόντια όλο αυτόν τον καιρό

«Σε έναν άλλον πατέρα που θα του συνέβαινε αυτό το τραγικό περιστατικό θα έλεγα ότι θα πρέπει να παραμείνει όρθιος, να μη λυγίσει για να θυμάται πάντα τους δικούς του ανθρώπους και να πορεύεται στη ζωή του την υπόλοιπη με ψηλά το κεφάλι, κάτι που θα το επιθυμούσαν κι εκείνοι που έχουν φύγει...»

για να μην κάνουμε άσχημα πράγματα».

Τολμάμε να ρωτήσουμε τις σχέσεις που είχε με την οικογένειά του πριν συμβεί το κακό και η φωνή του σπάει σε χίλια κομμάτια, όπως και η καρδιά του...

«Με τη σύζυγό μου δεν είχα μια απλή σχέση. Ήταν το άλλο μου μισό στη ζωή μου. Το ίδιο και τα παιδιά μου. Ήμασταν μια πολύ αγαπημένη οικογένεια. Δεν κάναμε ο ένας χωρίς τον άλλον. Είμαστε μια τρελή περίπτωση... Ήμασταν αγαπημένοι όλοι. Με τα παιδιά μου ήμουν πατέρας και φίλος μαζί. Το κακό ήταν ότι δούλευα πάρα πολύ και τους έβλεπα λίγο... Το χειρότερο της υπόθεσης αυτό ήταν». Αραγε τι μπορεί να περιμένει κάποιος σαν τον Γιώργο Παρασκευόπουλο στο μέλλον από τη ζωή του;

Σταμάτησε η ζωή

«Από τη ζωή μου δεν περιμένω τίποτα πια μετά από αυτό που μου συνέβη. Σήμερα μεταφέρω απλά το σώμα μου. Η ζωή μου όλη σταμάτησε στην Αρτέμιδα εκείνο το τραγικό απόγευμα. Εκεί χάθηκαν για πάντα όλα μου τα όνειρα. Είμαι θετικός σαν άνθρωπος. Η ζωή έχει ευτυχισμένες στιγμές, αλλά όμως αυτό που συνέβη σε μένα είναι τελείως διαφορετικό και πέρα από τα όρια του πόνου και της λογικής ενός ανθρώπου. Αν αυτά τα αγαπημένα μου πρόσωπα που έφυγαν τόσο άδικα, με βάση τα όσα λέει η θρησκεία μας, μας βλέπουν εκεί που βρίσκονται τώρα, δεν θα ήθελαν σε καμιά περίπτωση να με δουν να γονατίζω ή να πάθω κακό. Ήμουν παλικάρι πριν, όταν τους είχα δίπλα μου και έτσι θα παραμείνω γι' αυτούς στο υπόλοιπο της ζωής μου. Και όσο αντέξω. Νιώθω συχνά την παρουσία τους δίπλα μου...», ο τραγικός πατέρας και υπογραμμίζει:

«Την εποχή που συνέβη το κακό κάποιοι δημοσιογράφοι έγραψαν ότι είχα τάσεις αυτοκτονίας. Το διαψεύδω σήμερα, ένα χρόνο μετά, κατηγορηματικά. Ποτέ δεν μου πέρασε από το μυαλό κάτι τέτοιο... Μένω όρθιος για τους δικούς μου ανθρώπους που χάθηκαν, αλλά και για των άλλων τα παιδιά. Γιατί τα παιδιά όλου του κόσμου τα αγαπάω...».

Με δύναμη που πηγάζει μέσα από την καρδιά του ο πατέρας που έχασε στις φωτιές όλη του την οικογένεια απαντά στο τελευταίο ερώτημα για το τι θα έλεγε σε κάποιον που θα είχε τη δική του μοίρα στη ζωή.

«Σε έναν άλλον πατέρα που θα του συνέβαινε αυτό το τραγικό περιστατικό θα έλεγα ότι θα πρέπει να παραμείνει όρθιος, να μη λυγίσει για να θυμάται πάντα τους δικούς του ανθρώπους και να πορεύεται στη ζωή του την υπόλοιπη με ψηλά το κεφάλι, κάτι που θα το επιθυμούσαν κι εκείνοι που έχουν φύγει...»

Και να πιστεύει στον εαυτό του πάντα και να παραμείνει δυνατός, γιατί όλοι κάποια στιγμή θα τον ξεχάσουν εκτός από τους δικούς του ανθρώπους...».

